

РЕШЕНИЕ

№ 4510

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **1657** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 4457 от 18.02.2013 г., подадена от Ц. Г. Д., от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № ПИ-281/27.12.2012 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на Д. вх. № 94-Ц-161/19.06.2012 г. срещу мълчалив отказ на публичен изпълнител при ТД на НАП С. за отписване на задълженията по изпълнителен лист, издаден по НОХД № С-206/2005 г. по описа на Софийски градски съд, НО, 4 с-в, поради изтекла погасителна давност, като неоснователна.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на решението, тъй като е изтекла абсолютната погасителна давност съгласно чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс /НК/ по отношение на вземането за глоба, държавни такси и разноски за издаване на изпълнителен лист, за събирането на което е било образувано изпълнителното дело. От съда се иска да отмени оспореното решение и да постанови друго, с което да приеме, че процесните задължения са погасени по давност.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от упълномощения адв. Д., която поддържа жалбата.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата, като неоснователна по мотиви, изложени в оспореното решение. Счита, че в случая приложим се явява давностният срок по чл. 172, ал. 2 от ДОПК.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на

страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело № 6180/2005 г. срещу Ц. Г. Д. за принудително събиране на публични държавни вземания в размер на 53,00 лв. за държавна такса и разноски, установени с изпълнителен лист от 16.05.2003 г. по гр.д. № 3554/2000 г. на СРС – 24 състав. На длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение № 6180/2005/000001/19.12.2007 г., получено на 27.12.2007 г. С разпореждане за разпределение № 6180/2005/000002/ 06.02.2008 г. е разпределена сумата от 40,00 лв., доброволно внесена по сметката на заличената АДВ на 01.02.2008 г.

С молба с вх. № С-10-01-2102/26.06.2009 г. в РД – С. на АДВ е постъпил за принудително събиране изпълнителен лист от 03.04.2009 г. по НОХД № С-206/2005 г. по описа на СГС, НО, 4 с-в, издаден срещу Ц. Г. Д. за сума в общ размер от 10 344,10 лв., представляващи глоба, държавни такси и разноски.

С Разпореждане за присъединяване изх. № 6180/2005/000003/26.08.2011 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С., след като е констатирал, че изп.д. № 6180/2005 г. по описа на дирекцията е срещу същия длъжник, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК е допуснал присъединяване в производството на вземането по изпълнителен лист от 03.04.2009 г. по НОХД № С-206/2005 г. по описа на СГС, НО, 4 с-в. Разпореждането е връчено на длъжника на 08.09.2011 г.

В отдел „Принудително изпълнение” при ТД на НАП С. е постъпила молба с вх. № 6180/2005/000004/05.10.2011 г. от Ц. Д., в която претендира изтекла погасителна давност по отношение на вземанията по изпълнителен лист от 03.04.2009 г. по НОХД № С-206/2005 г. по описа на СГС, НО, 4 с-в и иска отписване на задължението. Публичният изпълнител е оставил молбата без уважение с писмо изх. № 6180/2005/000006/18.10.2011 г.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки с № 6180/2005/000011/03.05.2012 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Ц. Д., получавано от [фирма]. С разпореждане № 6180/2005/000019/14.06.2012 г. е разпределена сумата от 298,00 лв., постъпила в изпълнение на запора.

В отдел „Принудително изпълнение” при ТД на НАП С. е постъпила молба с вх. № 94-Ц-122/10.05.2012 г. от Ц. Д., в която претендира изтекла погасителна давност по отношение на вземанията по изпълнителен лист от 03.04.2009 г. по НОХД № С-206/2005 г. по описа на СГС, НО, 4 с-в и иска отписване на задължението. По преписката липсват данни за произнасяне на публичния изпълнител по направеното възражение за изтекла погасителна давност с тази молба.

Това действие на публичния изпълнител е оспорено пред директора на ТД на НАП – [населено място], който с процесното Решение № ПИ-281/27.12.2012 г. е оставил жалбата без уважение като неоснователна.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Видно от приложеното към административната преписка копие от разписка, Решение № ПИ-281/27.12.2012 г. е връчено на жалбоподателя на 07.01.2013 г., а жалбата срещу него е постъпила чрез административния орган с вх. № 94-Ц-161#13/16.01.2013 г., като е била изпратена по пощата на 14.01.2013 г. - в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, подадена е от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 266 от ДОПК.

Влезите в сила решения, присъди и определения на съдилищата са годни изпълнителни основания съгласно чл. 209, ал. 2, т. 6 от ДОПК. Посоченият изпълнителен лист от 03.04.2009 г. по НОХД № С-206/2005 г. по описа на СГС, НО, 4 с-в, е издаден в изпълнение на влязла в сила на 01.11.2006 г. присъда № 6 от 16.10.2006 г., с която Ц. Г. Д. е осъден да заплати направените по делото разноски в размер на 341,10 лв., глоба в размер на 10 000 лв. и 3 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 6 от ДОПК, вземанията на държавата или общините по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините са публични държавни или общински вземания.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК е предвидено, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено (чл. 171, ал. 2 от ДОПК). Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява - то остава дължимо. Иначе казано, давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 128, ал. 1 от ДОПК).

Съгласно чл. 173 от ДОПК публичните вземания се отписват, когато са погасени по давност, но видно от горецитираните разпоредби това не става служебно от органа по изпълнение, защото заплащането на погасени по давност публични вземания не е недължимо платено.

Дори и да се приеме тезата на жалбоподателя, че за погасяване възможността за изпълнение на наказанието следва да се прилагат нормите на Наказателния кодекс - теза, която категорично не се споделя от настоящия съдебен състав, то възможността за изпълнението на наказанието отново не е погасена по давност, доколкото нормата на чл. 82, ал. 5 от НК е категорична, че разпоредбите относно давностните срокове в предходните алинеи не се прилагат ако наказанието е глоба и за събирането ѝ е образувано изпълнително производство. Следователно дори и да приемем, че приложими са нормите в НК, то при образувано изпълнително дело за събиране на наложената с влязла в сила присъда глоба няма пречка да се изпълнява наказанието и не е налице настъпване на обстоятелство, което прави изпълнението на наказанието невъзможно, още по-малко незаконосъобразно.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата срещу него, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция ответникът има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Воден от изложеното, Административен съд София – град, Първо отделение,
18–ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Г. Д. срещу решение № ПИ-281/27.12.2012 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на Д. вх. № 94-Ц-161/19.06.2012 г. срещу мълчалив отказ на публичен изпълнител при ТД на НАП С. за отписване на задълженията по изпълнителен лист, издаден по НОХД № С-206/2005 г. по описа на Софийски градски съд, НО, 4 с-в, поради изтекла погасителна давност.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: